

Nr 807

Av herrar **Björkman** och **Bengtson** i Solna, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 43, angående fortsatt valutareglering.*

(Lika lydande med motion nr 657 i Första kammaren)

Finansministern hävdar — dock utan att anföra någon mer utförlig argumentering — både i statsverkspropositionen och i proposition nr 43 om fortsatt valutareglering att restriktioner för kapitalrörelserna fortfarande är ett oundgängligt led i den ekonomiska stabiliseringspolitiken. Han framhåller, att valutaregleringen numera främst är till för att begränsa värdepappershandeln över gränserna, medan övriga kapitalbetalningar "i mycket stor utsträckning i praktiken ej är underkastade någon begränsning".

Det är helt klart, att värdepappershandeln är föremål för en mycket sträng reglering, så sträng t. o. m. att man kan tala om nära nog oöverstigliga hinder för denna typ av kapitalrörelser. Denna starka restriktivitet är olycklig, därför att den skapar stora svårigheter för svenska företag i deras internationella verksamhet, vilka förefaller helt onödiga. Finansministern bortser från att internationell värdepappershandel och främst handel med svenska värdepapper på utländska kapitalmarknader är en gynnsam och ofta nödvändig förutsättning för att svenska företag i finansieringshänseende skall kunna arbeta på samma villkor som sina utländska konkurrenter. Värdepappershandel över gränserna är sålunda ett naturligt led i internationell företagsfinansiering och därmed något som direkt berör svenska företags möjligheter att hävda sig ute i världen.

I stället för att diskutera sådana synpunkter på den internationella värdepappershandeln inskränker sig finansministern till att diskutera den ur inhemsk ekonomisk-politisk synvinkel. Finansministern har inte förebragt några bärande skäl för att ett slopande av regleringen skulle skapa större svårigheter än de som redan belastar den interna ekonomiska politiken. Den överväldigande delen av penning- och kapitalflödet över våra gränser ligger redan utanför valutaregleringens kontroll, eftersom vårt land är bundet av internationella överenskommelser att låta betalningar och normala handelskrediter i samband med utrikeshandeln löpa fritt. Svängningarna i betalningsterminerna för import och export är av sådan storlek — det kommer varje år till uttryck i den s. k. restposten i betalningsbalansen — att effekterna på vår valutaställning är avsevärt mycket större än vad som

enligt all erfarenhet skulle följa av en fri värdepappershandel. Enligt vår mening skulle kapitalrörelserna kunna friges från den i princip totala valutareglering som tillämpas i vårt land till skillnad från i nära nog samtliga utvecklade industriländer. Skulle mot förmodan kapitalrörelserna efter en sådan liberalisering i något hänseende verka störande på betalningsbalansen, så skall givetvis den svenska regeringen — lika väl som varje regering — ha möjlighet att ingripa med temporära åtgärder.

Om finansministern skulle önska att under en övergångstid följa hur kapitalrörelserna utvecklas under liberala förhållanden, torde så kunna ske genom att riksbanken förslagsvis en gång i månaden inforrdrar uppgifter från bankerna om vilka transaktioner som har genomförts under den gångna månaden, vilket skulle ge underlag för rekommendationer till berörda banker och företag i syfte att påverka omfattningen av kapitalrörelserna, så att de bringas i överensstämmelse med riksbankens och finansdepartementets intentioner.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 43.

Stockholm den 22 mars 1966

Folke Björkman (h)

Bengt Bengtson (h)
i Solna